

דף כג.

עין משפט א.

ג. עד אחד אומר נתקדשה, ואחד אומר לא נתקדשה, אם אמר שמדובר
לא היו בה ספק קידושין תנשא לכתהילה.

עין משפט ב.

א. שניים אומרים ראיינו שנתקדשה, ושננים אומרים לא ראיינו
שנתקדשה, הרי זו מקודשת^ש, אףי כולם דרים באותה חזר, שלא
ראיינו אינה ראייה, שאפשר שנתקדשה בצעעה.

עין משפט ג.

ד. אמרו שניים ראיינהו שנתגרשה וב' אמרו לא ראיינהו, הרי זו לא תנשא
ואם נישאת לא יצא והולד כשר, שבני אדם עשויים לגרש

ר. וזה אם היא מכחישה העד שהוא אומר נתקדשה ג"כ נאמנת, דעת אחד בהכחשה לאו
כלום. וכך מדבר אפי' בהיא שותקת וaina יודעת, כגון שאחד אומר אביה קיבל
קידושיה מאחד, והשני אומר לא קיבל, והיא אינה יודעת ושותקת הרי היא בחזקת פנוייה.
ותנשא לכתהילה. ודברי השו"ע שאם עד אחד אומר לא היו בה ספק קידושין תנשא
לכתהילה זו דעת התוס' המובא בטור, אבל לדעת הרמב"ן והראב"ד והרש"ב א' גם אם העד
אומר לא היו כלל קידושין ג"כ לא תנשא לכתהילה, ועיין בח"מ ס"ק ב'. ולכאורה بعد
אומר נתקדשה היינו נתקדשה כדין בפני שניים, וא"כ מי שנא מסעיף ז' באחד אומר קרוב
לו ואחד אומר קרוב לה דהשו"ע פסק שלא תנשא בעלי חולק וא"כ גם אם השני אומר שלא
היyo בה אפי' ספק קידושין, מדו"ע תנשא לכתהילה הרי איתרעו לה חזקת פנוייה ע"י אחד
שאומר נתקדשה כדין ובפני ב' וצ"ע.

ש. ולא אומרים אוקי תרי נגד תרי, ונעמיד האשה בחזקת פנוייה, דמ"מ תרי ותרי ספיקא
drobenen ولكن אם התקדש לאחר יצא מdrobenen כ"כ התוס', ועיין בח"מ.

את הספרים של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמתיהם של גdots ישראלי,
ניתן להציג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

בצינעה^ח, ואפי' שכולם היו באותה חצר^א. ויהי' אם אמרו שכולנו היינו במעמד אחד ולא ראיינו שנתגרשה, דכלוי hei לא עבדי אינוshi בצינעה, והוי הכהשה ואין מגורשת.

עין משפט ד. אה"ע סימן קnb סעיף ז

ח. היו עדים שהיתה א"א אינה נאמנת לומר גירושה אני^ב, ואם נישאת תצא^ג. ואפי' נישאת קודם שכאו עדים שהיעדו שהיתה א"א, אבל חוששין לדבריה ופסולה לכלהונה לעולם, ואם מת בעלה חולצת ולא מתייבמת.

הגה: ט. באו עדים והיעדו שמענו שהיא גירושה, אין זו עדות להוציאיה מחזקתה, עד שייעדו שיוודעים שהיא גירושה, אבל אם אין עדים מוקודם שהיא א"א, אלא ע"פ האומרים שמענו שנתקדשה ונתגרשה, דיןו כkol בעלמא.

עין משפט ח. אה"ע סימן יז פערט ב
עין לעיל דף כב: עין משפט ז

ח. וואע"ג דקימ"ל בעל שאמר גירושתי את אשתי אינו נאמן אפילו כשייש לו מיגו שיכול לגורשה והטעם משום דהמגרש יש לו קול והכא אמרין שעביד איןיש דמגרש בצנעה, מ"מ להכחיש עדים האומרים שגירש אמרין שמא גירש דבריו בצינעה, כ"כ הר"ן ב"ש. א. ומהרמב"ן ממשע דרך אם היו כולם בחצר גם אלו שאומרים לא נתגרשה, אבל אם לא היו באותה חצר אלו שאומרים לא נתגרשה תנסה אף"י לכתיה, כ"כ הב"ש בס"ק ר'.

ב. אבל עד אחד לא מהני, ואם יצא kol שיש עדים שהיא א"א, כתוב הב"ש דיש לדידייך דאסורה, עין ב"ש ס"ק י"א.

ג. ואם צריכה גט מהשני לחומרא, כמו שחוושין לדבריה לעניין שפסולה לכלהונה ושהחולצת אם מת בעלה, משמע מכאן שלא מצרכים גט. וכותב הב"ש הטעם דבראמת אינה נאמנת אלא היא יכולה לאסור על עצמה לכחן ולהחיב עצמה חיליצה אם מת בעלה מדין שוויא אנטשיה החtica דאסורה, אבל להצריכה גט אין שייך בזה החtica דאסורה, ורק אם הייתה נאמנת הייתה צריכה גט משני והכא אינו משום נאמנות. אבל הר"ן בשם הרמב"ן והרשב"א בתשובה כתבו שצריכה גט משני, עין ב"ש ס"ק י"ב.

את הספרים של הרב מ. אלחרד שטייט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמתיהם של גdots ישראלי,
ניתן להציג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

אה"ע סימן ז מעיף ו

עין משפט ו.

ו. אשה שאמרה נשביתי וטהורה אני והתירוה ב"יד להנשא לכלה
ואח"כ באו עדים شبוייה היא, או שהشبוי נכנס אחריה, לא תצא
מהתירה הראשונית, ומשמרין אותה עד שתפדה. והה' אם נישאת לפני
ב"יד, فهي כתירוה. אך אם העדים ה' באו ואמרו שנטמא אף אם נישאת
ויש לה בניהם, תצא מבעלה הכהן.

אה"ע סימן ז מעיף ז

עין משפט ז.ז.ט.

ט. אמרה האשה נשביתי וטהורה אני שמורתה מדין הכהה שאסר, אפילו
יצא קולו אח"כ שנטמא מותרת.

דף כג:

אה"ע סימן ז מעיף א

עין משפט א.

א. שבואה מבת ג' שנים ויום אחד ומעלה אסורה לכהן שהוא ספק
זונה. ואם יש לה עד אחד שלא נתיחד עמה הגוי, אפילו העד הוא אשה

ד. מלשון השו"ע משמע, אם נישאת בציינה תצא, כמו נשואה שבאו עליה עדים שנשבית,
אך יש לחלק דו שאנני, שהיא לה מיגו שיכלה להנשא לישראל שהיתה רוצה, שהרי הייתה
פנואה לא כן בנשואה ועומדת. בדבשות רד"ך כתוב דאפי' בעלה הכהן ידע מזה ונישאת
לו בציינה ואח"כ באו עדים שנשבית לא תצא דעתם מיגו הנ"ל. אבל בנשואה לכהן וידע
בעלה שנשבית מוציא בבאו עדים, דליך מיגו. כ"כ הח"מ וכן כתוב בשו"ת הרא"ש.

ה. אבל בא עד אחד שנטמא לאו כלום, אחרי שהתירוה להנשא לכתהילה. כ"כ הח"מ.
ו. ואפי' הווחזק הקול, כ"כ הריטב"א והביאו הח"מ. וכ"ש אחרי שהותרה ע"פ עד אחד
ויצא הקול הנ"ל לאו כלום ומותרת לכהן.

ז. מכתובות כ"ב ע"א, ורמב"ם פ' י"ח מהלכות איסורי ביהה.

או עבד או קרוב^ח או צרתה^ט או קטן^י לפי תומו מותרת לכהן.

אה"ע סימן ג סעיף א

עין משפט ב.

א. בזמן זהה מי שבא ואמר כהן אני אינו נאמן להעלותו לכהונת ע"פ עצמו, ולא יקרא בתורה ראשון, ולא ישא כפיו^כ דין אדם נאמן על עצמו.

ב. אדם שמשיכה לפי תומו שהוא כהן נאמן^ל.

ח. ומשמע אפי' בנה ובתה, וכן כתב הר"י^י חוץ משפחה אך לדעת הר"ן הרא"ש והמגיד בנה ובתה שוים לשפחתה ואינם נאמנים. כ"כ הח"מ.

ט. צ"ע דהלא כותית במל"ת לא מהני לשבואה וายלו במת בעלה ס"ל להרא"ש דגם כותית מל"ת נאמנת. ובצורתה לא נאמנת במת בעלה אפי' במל"ת וא"כ איך מהני כאן צרתה אפי' בלי מל"ת כך העיר הח"מ.

י. אפי' בנה הקlein אינו נאמן אלא במל"ת, אולם מהרי"ף יראה דרך שפחתה אינה נאמנת אבל בנה נאמן אף بلا מל"ת וכן הוא בירושלים. כ"כ הח"מ.

כ. ש"ע מרמב"ם, והרמ"א כתוב דברי זהה שאין לנו תרומה דאוריתא אין לחוש ומעליין אותו לתורה ולשאת כפי ע"פ עצמו.

והח"מ כתב דהרמ"ך שהוא בעל דין זה התיר רק לתורה אך לא לשאת כפי ע"פ עצמו מכיוון שאיכא איסור עשה, ומ"מ אוסר את עצמו בגרושה וחילוצה, ואם יש עד אחד המשיעו, יוכל בקדשי הגבול אבל ליווחסין לא עד שייהיו ב' עדים ע"פ גמ' כתובות כ"ד. וה"ה ע"פ אביו או ע"פ שטרות שכותב בהם פלוני בן פלוני כהן לו מהנה מפלוני ועדים החתוםים עליו. והרמ"א כתוב דגם אם חתום בשטר עד פלוני בן פלוני הכהן עד. מעליין ע"פ זה דהוי מל"ת.

ואם כתוב בשטר אני פלוני בן פלוני כהן לויתי מפלוני מהנה ועדים החתוםים עליו מהני ג"כ כ"כ הח"מ וגם היכא דaicא ב' יוסף בן שמעון מסתמא מדקדקין בדבריהם. והר"ן כתב דאם כתוב בשטר אני פלוני בן פלוני כהן עד מהני גם לאכילת תרומה דרבנן. וככתב הח"מ דהר"ן מירiy בארץ ישראל שבלאו הכל לא קורא בתורה ראשון גזירה שמא יאכילהו תרומה דאוריתא אבל אם קורא בתורה כגון בחו"ל על פיו אפשר לתלות בכתב כהן עד, בגין שהוא קורא בתורה ראשון וע"כ אין מאכילין אותו גם תרומה דרבנן כ"כ הח"מ.

ל. והוא מגמ' כתובות כ"ז ע"א.

את הספרים של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעתורים בהסכמהיהם של גdots ישראלי,
ניתן להציג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477